

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/1285/2015
Identifikačné číslo spisu: 4613203890
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:4613203890.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne K., bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. Martou Ivaničovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Dolná ul. č. 62, proti žalovaným 1/ K., bývajúcej v F., 2/ Ing. M., bývajúcemu v F., obaja zastúpení JUDr. Ondrejom Sochorom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Ul. Prof. Sáru 3873/44, o neplatnosť kúpnej zmluvy, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6 C 191/2013, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 29. mája 2015 sp. zn. 7 Co 26/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 20. novembra 2013 č.k. 6 C 191/2013-110 návrh žalobkyne zamietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa domáha relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 40a Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu podľa § 140 Občianskeho zákonníka, t.j. nedodržania predkupného práva žalobkyňi ako podielovej spoluvlastníčky pri prevode spoluvlastníckeho podielu žalovanou 1/ na žalovaného 2/. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobkyňa a žalovaná 1/ sú sestry, ktoré sa na základe dedičského konania vedeného pod sp. zn. 16 D 26/2006 stali podielovými spoluvlastníčkami nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území Q., zapísané na LV č. XX ako rodinný dom súpisné č. XXX postavený na parc. č. XXX/XX vrátane pozemku parc. č. XXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 220 m², a to každá vo veľkosti 1-ici k celku. Žalovaní 1/ a 2/ boli manželia, ich manželstvo bolo rozvedené v roku 2010, uzavreli 17. septembra 2012 kúpnu zmluvu, podľa ktorej žalovaná 1/ ako predávajúca odpredala žalovanému 2/ ako kupujúcemu spoluvlastnícky podiel vo výške 1-ice rodinného domu súp. č. XXX na parc. č. XXX/XX ako i spoluvlastnícky podiel vo výške 1-ice na zastavaných plochách a nádvoriach parc. č. XXX/XX vo výmere 610 m² nachádzajúce sa v kat. území Q., zapísané na LV č. XX. Z listu vlastníctva č. XX súd prvého stupňa zistil, že podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území Q. sú žalobkyňa a žalovaný 2/, každý v 1-ici. Súd prvého stupňa sa vzhľadom na predmet sporu najskôr zaoberal žalovanými 1/ a 2/ namietaným nedostatkom naliehavého právneho záujmu žalobkyne na podanej žalobe v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. a dospel k

záveru, že žalobkyňa ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy s poukazom na § 40a Občianskeho zákonníka, ktorý dáva dotknutému účastníkovi právneho úkonu právo domáhať sa vyslovenia relatívnej neplatnosti zmluvy o prevode podielu zo spoluvlastníctva na tretiu osobu. Poznamenal, že žalobkyňa ako oprávnený spoluvlastník sa dovoľáva neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu nedodržania zákonného predkupného práva na spoluvlastnícky podiel, ktorý prevádzala žalovaná 1/ na tretiu osobu. Právne účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy v danej veci nastali doručením žaloby žalovaným 1/ a 2/. S ohľadom na znenie § 140 Občianskeho zákonníka sa súd prvého stupňa zaoberal aj otázkou, či žalovaná 1/ previedla svoj spoluvlastnícky podiel na blízku osobu v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ sú blízkymi osobami. Z výpovede samotných žalovaných 1/ a 2/ a svedkov (detí účastníkov) súd prvého stupňa zistil, že žalovaní 1/ a 2/ boli manželia a ich manželstvo bolo rozvedené, ale napriek tomu žijú v spoločnej domácnosti, ktorou sa rozumie spolužitie dvoch alebo viacerých osôb, ktoré spolu žijú trvale a ktoré spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby. Konštatoval, že medzi žalovanými 1/ a 2/ ide o druhú kategóriu blízkych osôb, ktorú tvoria iné osoby v rodinnom pomere alebo obdobnom, ktorých vzájomné vzťahy sú na takej úrovni, že ak by ujmu, ktorú utrpel jeden z nich, druhý by dôvodne pociťoval ako vlastnú ujmu. Súd prvého stupňa uzavrel, že za vzťah obdobný rodinnému pomeru možno považovať aj vzťah druha a družky a za obdobný tomuto vzťahu tak možno považovať aj vzťah medzi žalovanými 1/ a 2/. Tento vzťah medzi žalovanými 1/ a 2/ bol preukázaný aj v čase uzavretia kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosti sa žalobkyňa domáha, preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že pri prevode vlastníckeho podielu žalovanej 1/ na žalovaného 2/ nebolo porušené právo žalobkyne, pretože išlo o prevod medzi blízkymi osobami. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 151 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobkyne a na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ uznesením z 29. mája 2015 sp. zn. 7 Co 26/2014 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal zo skutkových záverov, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a potom je nesprávny aj jeho právny záver o nedôvodnosti žaloby o neplatnosť kúpnej zmluvy pre porušenie predkupného práva žalovanou 1/ ako podielovou spoluvlastníčkou podľa § 140 Občianskeho zákonníka. Poznamenal, že súd prvého stupňa pri posúdení otázky či v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy boli žalovaní 1/ a 2/ ako bývalí manželia „blízkymi osobami“ vychádzal len z výpovedí účastníkov a dvoch svedkov (detí žalovaných), ktorí zhodne tvrdili, že po rozvode manželstva žalovaných zostali bývať v jednom byte a vedú spoločnú domácnosť, ich vzťahy sa zlepšili natoľko, že obnovili spolužitie a ich vzťah zodpovedá vzťahu druha a družky. Odvolací súd konštatoval, že v prípade, že ide o bývalých manželov, je nevyhnutné zaoberať sa okolnosťami vzájomných vzťahov v širšom rozsahu ako je len bývanie v jednom byte. Predovšetkým bolo potrebné pripojiť a oboznámiť sa s rozvodovým spisom, so spisom týkajúcim sa určenia výživného na rozvedenú manželku, podrobnejšie vypočítať účastníkov na okolnosti ich vzájomných vzťahov po rozvode manželstva a v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy. Odvolací súd tak uzavrel, že záver súdu prvého stupňa o tom, že medzi žalovanými 1/ a 2/ ide o osoby blízke v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ktoré bude potrebné v naznačenom smere doplniť a následne opätovne vo veci rozhodnúť vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/, ktorí navrhli, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby v súlade s § 243b ods. 2 druhá veta O.s.p. zmenil dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje v časti výroku, ktorým bol žalobný návrh žalobkyne zamietnutý. Prípustnosť dovolania odôvodnili § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., tvrdiac že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietali, že povinnosťou odvolacieho súdu bolo nariadiť vo veci pojednávanie tak, aby dôkazy (ktoré sú podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné na rozhodnutie vo veci samej) boli vykonané. Poznamenali, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyhodnotiť či a z akého dôvodu považoval odvolací súd za daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, čo takéto rozhodnutie robí podľa názoru žalovaných 1/ a 2/ nepreskúmateľným. Svoje dovolanie odôvodnili aj v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. tými

istými skutočnosťami, ktoré uviedli ako dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania. Mali tiež za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko podľa ich názoru v prejednávanej veci nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Z uvedeného dôvodu považovali za nevhodné vykonávanie akýchkoľvek dôkazov týkajúcich sa veci samej, bez toho, aby bol náležite preskúmaný zo strany žalobkyne dostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaných 1/ a 2/ písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z uvedených uznesení; dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolatelia procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaní 1/ a 2/ v dovolaní namietali, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolatelia odňatie možnosti pred súdom konať spájali s tým, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie, hoci odvolací dôvod zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa vyvodzoval z § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., t.j., že skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa ich názoru bolo povinnosťou odvolacieho súdu dokazovanie opakovať (§ 213 ods. 3 O.s.p.) a za tým účelom nariadiť pojednávanie (§ 214 ods. 1 O.s.p.).

Ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 O.s.p. a vec mu vráti na ďalšie konanie, napriek tomu, že pre to neboli dané procesné predpoklady a namieste bolo iné rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.), ide o nesprávne rozhodnutie. Takéto nesprávne rozhodnutie ale nemožno stotožňovať s procesnou vadou konania odnímajúcou účastníkovi možnosť realizovať jemu patriace procesné oprávnenia v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Toto ustanovenie totiž dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (procedúrou prejednávania veci), nie s jeho rozhodovaním. Navyše, po vrátení veci na ďalšie konanie súd pokračuje v prejednávaní veci a účastníkom konania zostávajú zachované ich procesné oprávnenia. Otázka dopadov takéhoto nesprávneho rozhodnutia na rýchlosť a hospodárnosť konania je z pohľadu § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. irelevantná.

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7 O.s.p. V zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. vtedy, keď má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Pri posudzovaní opodstatnenosti tejto námietky treba mať na zreteli, že (iba vtedy) ak sa odvolací súd chce odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, musí dokazovanie sám zopakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Pokiaľ tak nepostupuje, koná procesne nesprávne.

Nemožno však prehliadnúť, že ak (prípadne) odvolací súd porušil ustanovenie § 213 ods. 3 O.s.p., nezakladá to procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu považuje tento procesne nesprávny postup odvolacieho súdu (len) za tzv. inú procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 190/2008, 3 Cdo 258/2012 a 3 Cdo 288/2014).

Najvyšší súd v nadväznosti na vyššie uvedené konštatuje, že ak (prípadne) v konaní pred odvolacím súdom došlo k tejto procesnej vade, dovolateľmi vytýkaná procesná nesprávnosť nezakladá prípustnosť ich dovolania.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd o odvolaní žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/ rozhodoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Vychádzal pritom z ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom v čase jeho rozhodovania) majúc za to, že v tomto prípade nebola splnená žiadna z podmienok § 214 ods. 1 O.s.p., za splnenia ktorých by bolo treba odvolacie pojednávanie nariadiť.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/

súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, a c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolaním žalovaných 1/ a 2/ je napadnuté zrušujúce uznesenie a preto odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ prejednal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa i bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalovaných 1/ a 2/ konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

K námietke nepreskúmateľnosti (t.j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, ktorou žalovaní 1/ a 2/ odôvodnili prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľmi považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ako už bolo vyššie uvedené je relevantným dovolacím dôvodom avšak prípustnosť dovolania nezakladá.

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Dovolanie je žalovanými 1/ a 2/ odôvodnené tiež existenciou inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Obdobne tieto závery platia pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou

aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je, nepotvrdila sa existencia procesnej vady tvrdenej žalovanými 1/ a 2/ (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaných 1/ a 2/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešnej žalobkyni nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.